

Mertxika mutikoa

Asiako ipuin klasiko bat da hau, jatorriz Japoniakoa.

Duela denbora asko, Japoniako herrixka txiki batean, seme-alabarik gabeko bikote zahar bat bizi zen. Pobre izan arren, zoriontsuak ziren eta beti laguntzen zieten besteei. Agureak basoan egurra mozten ematen zituen egunak, eta emakume zaharrak, berriz, arropa garbitzen ibaian.

Egun batean, arropa garbitzen ari zela, emakume zaharrak mertxika erraldoi bat ikusi zuen ibaian flotatzen. Oso harrituta, pentsatu zuen opari ona izango zela bere senarrarentzat. Hartu eta etxera eraman zuen.

Agurea iritsi zenean, mertxika afaltzeko moztea erabaki zuten. Baina ireki zutenean, sorpresa handi bat izan zuten: mertxikaren barrutik haurtxo txiki, arrosa eta osasuntsu bat atera zen. Haurtxoak, irribarre distiratsu batekin, esan zien zeruko opari bat zela haientzat, haien adeitasunagatik. Pozez beteta, zaharrek Momotarō izena jarri zioten, hau da, “Mertxika Mutila”.

Maitasun handiz hazi zuten, eta urteetan zehar Momotarō mutil sendo, ausart eta bihotz oneko bihurtu zen.

Egun batean, Momotarōk jakin zuen urrutiko uharte batean bizi ziren deabru izugarriek altxorrak lapurtzen eta herrietan hondamendia eragiten zutela. Hori guztiari amaiera ematea erabaki zuen eta gurasoei esan zien deabruei aurre egitera joango zela. Atsoak mokadu gozoak prestatu zizkion, kibidango, indarra izan zezan, eta zorte ona opa zioten.

Uhartera bidean, Momotarōk txakur goseti bat aurkitu zuen, eta hark janaria eskatu zion. Momotarōk kibidango bat eman zion, eta txakurrak lagunduko ziola agindu zion. Geroago, tximino batekin egin zuen topo, eta honek ere abentura batera batzea eskaini zion kibidango baten truke. Azkenean, luma distiratsuak zituen faisai bat hegan etorri zen eta, kibidangoa dastatu ondoren, bere aliatu leial bihurtu zen.

Elkarrekin, Momotarōk, txakurrak, tximinoak eta faisaiak talde ausarta osatu zuten eta deabruen uhartera joan ziren. Han, harresi batek babestutako gaztelu handi bat aurkitu zuten. Faisaia harresiaren gainetik hegan egin zuen esploratzeko, tximinoa igo zen atea irekitzeko, eta elkarrekin sartu ziren gazteluan.

Deabruak erraldoiak eta beldurgarriak ziren, baina Momotarōk eta bere lagunek ez zuten amore eman. Txakurrak deabruei hozka egin zien, tximinoak zapaldu eta lurrera bota zituen, eta faisaiak airetik mokokatu zituen. Momotarōk, bere indarrarekin, deabruen buruzagiaren aurka borrokatu eta garaitu egin zuen. Buruzagiak, damututa, ez zuela kalte gehiago egingo agindu zuen eta lapurtutako altxor guztiak eman zizkien.

Urrez, bitxiz eta janariz beteta, Momotarō eta bere lagunak herrira itzuli ziren, eta han denek pozik hartu zituzten. Zaharrak izugarri harro zeuden semeaz eta pozik bizi ziren herriko esker onez inguratuta. Momotarō heroi eskuzabal eta ausarta izaten jarraitu

zuen, beti prest besteei laguntzeko.